

Jazz i tradició a Mallorca

Segona part de l'entrevista amb Miquel Brunet

Una de les coses que crida l'atenció de *Ferments* (Ona Edicions) és la mescla entre tradicions musicals diverses. Els cants mallorquins es barregen amb fragments de textos llegits en altres llengües, tot sustentat per una base jazzística que té el seu origen en el *Bitches Brew* de **Miles Davis**. Vegem per què:

Miquel Brunet Foto: Isaac Buj

Continuació de l'entrevista publicada ahir a Sons de la Mediterrània:

Dius que t'has inspirat en el *Bitches Brew* de Miles Davis. Ens podries explicar una mica com es va arribar a aquesta associació?

A les sessions del *Bitches Brew*, **Miles Davis** tampoc va donar preferència a la partitura. El grau d'experimentació i llibertat creativa va ser total, i fins i tot un tant caòtica, segons paraules dels mateixos músics participants. Això va passar en una època en què Miles es qüestionava si no s'estaven desdibuixant massa els orígens i arrels del jazz. La mateixa iconografia de la portada utilitza la psicodèlia per relançar el mite de l'Àfrica. A la dècada dels 60 als Estats Units es van viure les revoltes a causa de la discriminació racial. **Miles, Archie Shepp i Sun Ra**, entre altres, reivindicaven, fins i tot en el vestir, un cert panafricanisme revolucionari. En aquest context, **Miles Davis** es proposava acostar la música popular negra a contextos i formes musicals més sofisticades. *Ferments* cerca d'alguna manera una associació semblant, en una illa on la pressió globalitzadora relega els trets identitaris a una mínima expressió, massa sovint expressats d'una manera pseudofolklorista molt adulterada. Per acabar-ho d'arrodonir, l'autor de la portada del *Bitches Brew*, l'artista **Mati Klerwein**, va morir al poble mallorquí de Deià, i *brew* vol dir 'fermentar' en anglès.

Creus necessari cercar una nova expressió artística pròpia de Mallorca?

El que no podem fer és convertir-nos en un museu musicalment parlant. L'art ha de correspondre al moment en què es viu. I la manera d'avançar és fer abans un cop d'ull al camí recorregut. Tenim tant per transmetre i mostrar del que som, que el model musical anglosaxó no ha de ser el paradigma únic d'expressió contemporani i de futur. Des d'una cultura minoritària es pot fer una aportació important al panorama creatiu, que per la seva exclusivitat pot ser tant interessant com el model predominant i globalitzador. Si Joan Miró i Miquel Barceló ho han fet, per què no ho hauríem de fer els músics? Sempre serà millor encarar el present i el futur amb una veu pròpia que subordinar-nos a la burda imitació d'altres. Les Illes han patit aquests darrers quatre anys una mena d'etnocidi cultural que vol eliminar qualsevol vestigi de catalanitat i de cultura pròpia. La persecució ha estat implacable, així com l'intent d'aplicar una substitució depredadora de la nostra identitat.

Penses que aquest treball pot enervar algun tradicionalista?

Un tradicionalista possiblement ja no se sentirà motivat a escoltar *Ferments*, de la mateixa manera que hi ha persones poc predisposades a noves reinterpretacions del plaer gastronòmic i culinari. **Sebastiana de Son Roca**, la senyora que interpreta les tonades del camp al disc, es va sentir profundament emocionada durant tot el procés, segons confessa, tot i estar envoltada de patrons rítmics i sonoritats molts actuals. I per altra banda, la modalitat que caracteritza el *Cant de la Sibila* és tan quotidiana en músiques dels nostres temps que ningú pot negar la seva validesa a dia d'avui. Si a algú l'enerva *Ferments*, és que no és d'aquest món. Els tradicionalistes poden parlar del que vam ser fa temps, però no ens ajudaran gaire en la construcció del model de

país i societat que volem ser d'ara endavant.

Portada del disc Ferments